

A vizslás életforma - Eper, a hős

Mi mind szeretjük a vizslánkat (kutyánkat), nem is kérdés mennyire. Áldozatokat hozunk értük, alkalmazkodunk hozzájuk, lemondunk dolgokról a kedvükért, és boldogat tesszük meg mindezt. Ez viszont egy olyan történet amikor a gazdi nem mondott le valamiről.

Amikor kiválasztunk egy kutyát, van hozzá egy elképzelésünk, milyen mentalitása lesz, nyugodt lesz-e, vagy egy sajtkukac, miket fogunk együtt csinálni stb.

Szerettem volna kutyaiskolába járni Eperrel, hogy ő legyen a leges legokosabb kutya a világon.

Azt mondták ezzel a kutyával felesleges, soha nem lesz belőle semmi.

Naná hogy nem hallgattam rájuk.

Olyan mintha mindig is a család tagja lett volna, de valójában Eper egy 7évvel ezelőtti születési ajándék. Teljesen átlagos családból származik, nem volt nehéz, könnyfakasztó sorsa, az anyukája mellől egyből hozzám került, és ma is boldogan élünk együtt. Az ominózus születéstől mostanáig azonban Epernek meg kellett birkóznia egy viszonylag ritka kutya betegséggel, még hozzá nehezített körülmények között.

Ne ijedjen meg senki, Eper fizikailag teljesen egészséges. Éppen csak pánikbeteg. 10-11 hónapos korában kezdtek jelentkezni a tünetek: visszahúzódó lett, félszeg, legszívesebben egész nap csak az ágyban feküdt, és ha látta, hogy szedelőzködök valahova, elkezdett reszketni. Aztán elkezdett lefogyni, úgyhogy nem találgattam tovább, irány az orvos, legfeljebb kicsit furcsán néznek majd rám, amikor elővezetem, hogy szerintem pánikbeteg a kutyám. Minden tiszteletem az orvosunké, aki nem intézte el az ügyünket egy legyintéssel, csak annyit javasolt, először zárjuk ki a szervi bajokat a megfelelő vizsgálatokkal, aztán visszatérünk a lelki oldalra. A szervi bajok ki is záródtak, Epernek élete végéig gyógyszert kell szednie a pánikbetegségére.

El is kezdett javulni az állapota, de azt mondták soha nem lesz teljes értékű vizsla. Vadászni alkalmatlan (nem mintha kellene neki), és egyáltalán kerüljem vele a stresszes helyzeteket.

A vizslás életforma - Eper, a hős

Nem hallgattam rájuk. Inkább elkezdtem Eperkét kutyasuliba hordani. Borzalmas volt, szó szerint az ölemben kellett vinnem, mert ha letettem a földre, Eper csak feküdt behúzott farokkal, vagy visszaroht a kocsához. A többi kutya örült egymásnak, játszott, szívesen jött az iskolába, Eper meg csak rettegett. Ez így ment hónapokig. Irigyeltem a többi kutyást, akik versenyekre jártak a kutyusukkal, vizsgákat tettek le, bemutatókon léptek fel. Már mardosott a lelkiismeret, amiért így kínozom szegény Eperkét, amikor beállt egy kis változás. Izgatott lett ahogy eljött a hétvége, a kutyasuli ideje, és örömmel ugrott be az autóba induláskor. Nagyon boldog voltam, elkezdett figyelni, akarta végrehajtani a feladatokat, sőt, lett 1-2 kutya barátja is. Persze még mindig csak kb. 20%-ot teljesített a többi kutyához képest, de én 200%-osan örültem ennek is.

Azóta eltelt néhány év. Eper közben letette az engedelmes vizsgát, az induló kutyák közül a legmagasabb pontszámot szerezte meg, évente néhány alkalommal fellépünk különböző rendezvényeken, és tagjai vagyunk a fly-ball csapatnak. Mindenhova bátran elkísér, lovagolni, motorcsónakozni, vagy egy elegáns családi ünnepegre. De ami a legfontosabb, Eper boldog, kiegyensúlyozott, és igazi büszke magyar vizsla.

Novák Anita
(aki örül, hogy Eper gazdija lehet)

A vizslás életforma - Eper, a hős

